

Quim contra Puyal

Joaquim M. Puyal és avui un dels personatges radiofònics que el món de la ràdio ha convertit en un dels seus populars. Popularitat que la TV ha augmentat. Joaquim M. Puyal, doncs, per dret propi ha entrat en el món dels personatges radiofònics legendaris. I tot, perquè un bon dia ens va endinsar en el món popular del futbol a través de la nostra llengua.

—**Bimba o bé Urruti, t'estimo?**
—La tendència natural és de respondre *bimba*. Per què? Doncs perquè *bimba* em remet a la feina de cada diumenge, de cada temporada. *Urruti, t'estimo* és la flamarada d'un moment, d'un instant. I naturalment la gent s'ho apunta i ho guarda. De tota manera, em caracteritza més la constància de la feina, més que no pas els cops de geni.

—**Enyores l'Urruti en les transmissions del Barça?**

—El qui el substitueix ara ho està fent molt bé. L'Urruti va generar al seu entorn unes devocions que, els fets després, han fet desaparèixer.

—**Quim, si et pregunto què t'estimes més la ràdio o la televisió, què em contestaràs?**

—La idea d'escollir no m'agrada gens. Sempre que sento aquesta pregunta, responc: per què no puc dir ràdio i també televisió? És clar que si hagués de triar, aleshores dependria del moment i les circumstàncies. De tota manera, ara ja fa temps que torno a tenir moltes ganes de fer ràdio perquè enyoro el contacte diari, immediat, espontani, fresc que dóna o proporciona la ràdio. Ara em sento una mica massa integrat al complex món mecànic de la TV.

—**Quina creus que és la virtut de la ràdio i la de la TV?**

—La de la ràdio, per mi, és la capacitat de fabulació, d'imaginació; en canvi la TV té, això sí, una imatge acabada, precisa, enfocada, perfecta. A més et diria que l'arquitectura televisiva és sublim!

—**El català, la llengua catalana, es troba en el lloc que li correspon en la vida pública, l'oficial i la dels mitjans de comunicació?**

—Em sembla que no; estic una mica decebut pel que tots plegats no hem estat capaços de fer aquests últims anys. Penso que si el català no ocupa un lloc més important en tots els àmbits, és perquè els catalans no ens ho hem treballat prou i per tant, no ens ho mereixem.

—**Qui és qui no ha treballat prou? La societat catalana o la classe política?**

—En aquest sac els hi fico a tots; especialment aquelles persones que no s'han preocupat perquè la llengua, la nostra llengua, fos considerada patrimoni col·lectiu i que, en canvi, sí que s'han preocupat del seu patrimoni particular. I aquí, per això et deia el del mateix sac, tant hi ha polítics com de tot.

—**Què significa SER per a tu?**

—Per a mi *SER*, o *Ràdio Barcelona* millor, significa el *cau*, la casa pairal, la de sempre. Jo crec que podria parlar-te de *Ràdio Barcelona* amb paraules poètiques. La *SER* és l'empresa on he treballat més de quinze anys i on vaig aprendre moltes coses. I en parlo amb agraïment perquè hi vaig rebre un bon tracte personal.

—**I SER (ésser) en Joaquim M. Puyal?**

—Em molesta bastant la populari-

tat. I molt més encara l'*endiosament*, la condició d'*star* o estrella dins el sistema. El Quim moltes vegades s'empenya amb el Puyal...

—**Però això és —diguem-ne— allò de jo i la meva circumstància, que deia el filòsof, no?**

—És, et diria jo com un IVA. Ho has de pagar.

—**Des d'Hora 25, passant per les retransmissions de futbol, el Vostè jutja, el Vostè pregunta i ara el Tres pics i repicó, quantes coses han canviat en la teva vida?**

—En el que és estrictament la vida personal, algunes, però tampoc moltes coses. Poder fer moltes coses professionals vol dir, de recanvi, deixar de fer-ne moltes de personals. Reconec que sobre mi la feina exerceix una dictadura total. No sé que em passarà el dia que deixi de reballar. Això, de veritat, m'espanta una mica.

—**Això t'ha fet tornar o sentir-te un solitari?**

—Doncs la veritat és que no ho sé. No sé si m'hi he tornat o m'hi han tornat.

—**Tens, doncs, la sensació que la teva vida ha canviat fonamentalment?**

—Només tinc la sensació que ha canviat quan em miro al mirall... si no fos així em costaria de veure el pas del temps.

—**Et sents passar el temps? O més ben dit, sents passar la vida?**

—Estic sempre en el present i segurament perquè sempre tinc coses per fer.

—**Com t'ho fas per conservar les amistats, anant com vas sempre tan atrafegat?**

—La veritat és que no tinc gaires amics..., encara que conec molta gent i que n'hi ha molta que m'estima. Sóc

un home que només treballa...

—**Ets un home abassegador?**

—Em consideren dur, però coherent.

—**Escanyes, però no ofegues?**

—Escanyo però jo sóc el primer a escanyar-me.

—**Aconsegueixes sempre el que vols?**

—Si parlem de les coses de la vida quotidiana i professional, en general podria dir que sí; si parlem de valors més intangibles, que es veuen menys, aleshores segurament t'hauria de dir que no.

—**Tens temps, doncs, de fer una altra cosa que no sigui ràdio o TV?**

—Realment, no; De tota manera cerco temps per fer esport, això sí.

—**Així doncs, com disposes del teu temps lliure si és que en tens?**

—No, no en tinc d'estones lliures. Quan haig de viatjar pel futbol, per exemple, aprofito el viatge per llegir un guió, per pensar amb noves coses,

etc... No, no tinc la sensació de tenir temps lliure.

—**Ni per llegir un llibre de tant en tant?**

—Mira el que sí m'agradaria és escriure un llibre, però això ho faré quan no faci tot el que estic fent ara. **Quan diu fa un somriure, aquell que captiva tant les senyores (entre les quals m'hi incloc) i continua ràpidament**

—Quan parlo d'això, cosa que no m'he atrevit a dir abans d'ara m'entra calfred fins i tot.

—**Un llibre d'experiències, autobiogràfic o bé una novel·la?**

—No, no; una novel·la.

—**La de la teva vida?**

—Això sí que no ho sé.

—**Per tant, això que em dius no és pas la primera vegada que ho penses?**

—No, no el que passa és que no ho havia dit mai així, d'una manera pública, és la primera vegada.

—**Com veus el present i el futur de**

la ràdio la televisió catalanes?

—Excel·lent... per als empresaris, és clar; que han pogut muntar el negoci, naturalment, perquè els han concedit llicències.

—**Però aquests no fan pas ràdio en català, ni catalana?**

—No entenc gens ni mica com no hi ha hagut empresaris, o iniciativa privada, capaços de tirar endavant un projecte de ràdio catalana comercial i competitiva...

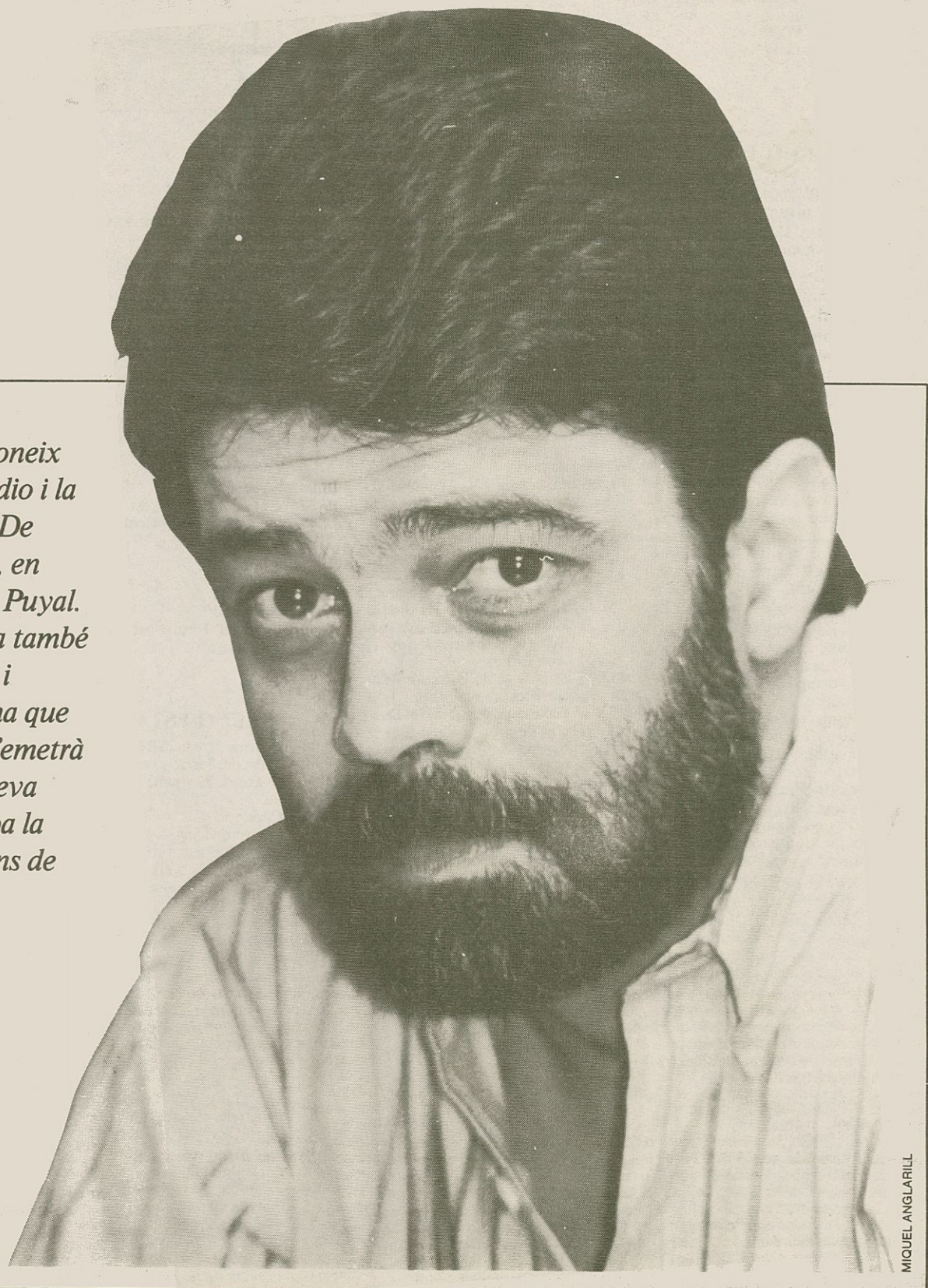
—**Tornaries a Ràdio Barcelona?**

—Si les circumstàncies fossin favorables, sí.

—**Com serà el programa que prepares per a TV3 i que ha de començar el mes de gener?**

—Doncs... serà de caire periodístic i sociològic. Allunyat del gènere de concurs i intentaré provocar la reflexió de l'espectador sobre la vida i les coses. **Joaquim M. Puyal, un professional de cap a peus. Joaquim M. Puyal, l'home del jo i la meva circumstància.**

Joaquim Maria Puyal reconeix que la popularitat de la ràdio i la televisió el molesta força. De vegades —ens reconeix—, en Quim s'empenya amb en Puyal. Però en aquesta entrevista també parla d'aspectes personals i professionals, del programa que prepara per a TV3 i que s'emetrà a partir del gener, i de la seva decepció pel lloc que ocupa la llengua catalana als mitjans de comunicació

MIGUEL ANGLARILL